

15. Herrskape låser och sjunger å ber, Då
märker wäl jag: Unge små Herrarne låra ju
mer Hwar endaste dag. Så aldrig ska höras
Nån ordtt så gldras, Ell' någon ska tdras,
Te peka såg fram, å bju te någon fram, Mun-
ter ell' Madam.

16. HERren GUD signe de dygdiga Twå,
För all ordning och rucht! Himlen beware de
Plantorna små, Deras härliga Frukt! Så den
må bli mogen, Te dygd redebogen, Rätträdig
å trogen! Ty då bli då godt, De så del i den
låt, Som jag nu ha fått.

17. Solen å Månan å Stjernorna ge Sin
härliga glans: Djuren på Markene ndje bete
Med lek uti dans, At Jorden hon hoppar,
Och mustiga droppar, Gjør lustiga froppar.
Slicka, qwick å ung, Kan du bättre, så sjung;
Jag å gammal å tung.

Exemplaret kostar 1 s.

GS 1796

Underdånigt Fågne = Qwåde

Sfwer

Den Högborna Prinseßans af Baden;
wär nu warande Allernådigste Drott-
nings ankomst til Sverige.

Ru alt Folf i Swea Länder ic.
Sjunges som: Kulen höst med rågn och tdran.

Den Andra:

Höns = Gummans

Wisa,

Som hon sjöng för sig sjelf, den 26:
Nowember 1751 då det stora Calaset
war i Herre-Gården.

Hanar å Hönor å Kycklingar
små, ic.

Sjunges som: När som ifrån Horhonten wär ic.

Besle, tryckt hos E. P. Sundqwist 1802;

I.

Nu allt folk i Sweca ländar
Ser sin högd af sällhet gro,
Som en frögde-låga tändar
I hwart enda hus och bo,
Wi Fredrica Wilhelmina
Givan Baden lyckligt sätt:
Nu ses glädje-solen skina,
Uppfyldt är vår önskans mått.

2.

Lyxigt Svenska Kronan blänker
Uraf en förnyad glans:
I vår Drottning Himlen stänker
Allt hwad stort och ädelt fans.
Swerje! känn en Nädja Moder,
Wärda denna dyra stätt:
Rädd de dyaden äressoder,
Som gör Kung och folket glada.

3.

Wilhelmina, som wi skäda,
Delar oss sitt höga hus,

och

Och wil lugn och sällhet båda
Ät båd folk och Kungahus.
En må wi vår pligt afbedra,
Prisa här Gudslynnens ståt,
Som i ännu oss lärer värda
Att så älskwärdt Majestät.

4.

Herden uti hornet qvadder,
Rocktet skallar widt och gällt:
Fagnad spörs i land och städer,
Swerje prisar sig nu sällt.
Gubbens glädje-tårar prässa
Nu förstår en allmän fröjd,
Att hos oss en såk Prinsessa
Äter pryder Thronens högd.

5.

Wor välkommen, vår Prinsessa,
Ät intaga allas brödt;
Ät uppå din dyra hjesa
Bära Kronan, oss till trödt!
Lif Sophia Magdalena,
Du nu Sverjes Drottning är:
Uppfyll hennes dygder rena,
Så skal Du oss hållas kär.

6.

Högsta Stort och minsta Hydda
Blanda nu sitt böne-ljud;

Himlen

Himlen wille Dig beskydda,
 Sweas sågnad, Prinsens Brud!
 Sålhet all med Honom dela:
 Krona, Spira, Nyckel, Svärd,
 Äpple må ej mördnad fela,
 Så blir wälgång och bestånd.

7.

Store Gud! wår önskan främja:
 Enighet ny styrka gif.
 Egennytan wårdes tämja:
 Laglöst sjelfswäld här fördrif.
 Så får enig kärlek wörda,
 Med samhälligt Bivats röst,
 Den, som under Kronans börda,
 Ger wår frihet hägn och tröst.

8.

Så så Svea barnen alla
 Glädjas öfwer lycklig tid,
 Och, som forntids folket, tulla
 I endrögelighet och frid:
 Frugta Gud, och Kungen ära,
 Lagen willig lödnad ge.
 Må wår Wilhelmina ädra
 Många Glädje-dagar se!

Den Andra:

I.

Sanar å Hönor å Kycklingar små Spring
 glattuga nu: Wedd mina Pullor å Tup-
 par, hå, hå: Sjung fackuliku. Låt si, hwar
 en hoppar I kring sina koppar, å näbbarna
 doppar. Jag orkar illa gå, Sitter gammal
 å grå, Men qwadder ändå.

2. Fyra tiog år, å så nitton dertill, å min ål-
 der i dag. Folket må . o måg så mycke de wil,
 Men aldrig wet jag, Min hog wari bättre, För-
 nöjder å lätter, På dagar å nätter, än han
 ha wari nu På sex år eller siu, För nån Her-
 re å Fru.

3. Fem Stora Herreskap på Herrgålen wår,
 Allt efter hwarann, Mins jag så wäl, som det
 varit i går; Och deridre kan Min åldriga
 runga Om Herrskaper hunga, På gamla och
 unga; Den som ha wari må, Må ju weta
 hur då å, War man säker på då.

4. Års-gammal war jag, då Fröken for bort,
 Då hörd' jag di sa, Hur Hon ha hushålla,
 rundt eller tort, Då wa som då wa: Men bort
 wil hon resa Te den, som kan lösa Bakfram i
 Ratkessa. Lika hwa di sa, Nog ha Fröken wa-
 ri bra: Men di narra'na sta.

5. Sen war en Herre på Gåsen, jag mins,
 Alf wälduger art: Yppare Husbonde nåppilga
 fins; Men han dödde så snart: å Gruen som
 wardt

Den

wardt änka, Gick följa å tänka, Smad hon
Kulle skänka De dem, som med makt Uppå gås-
len hade åkt Och om ägorna wakt.

6. Bästa som Fru i sitt hus hade qwar,
War endaste Son, Förra års Herre, som miste
sin Far: Men minn, Han wa mon, Om öfrar
å ängar å flitiga drängar, Om ägor och pen-
gar: Han föga war stor, När han fölgde sin
Mor, å kring ägorna for.

7. Granämba, hemfrid, å styr på sitt hus,
Höle Han, som en far; Fru, som han fick,
war et dyadens ljus, En Fröken så rar, Så
from å Gudfruktig, Så sedig å tuktig, I
hushåller duktig: Så at af detta Par är å
minnelse qwar Alla werldens dar.

8. Årswingar singo Den Herre å Fru, Jag
minn inte grant: Som jag kan tycka så woro
de sju? Jo, jo, då wa sant; Ty förra de sisse
Små Herrar, jag wiste, At Herrskapet miste:
Den äldsta war qwar, å så Fröknar et par,
Med en Moder och Far.

9. Herrskape sielfwa, De lesde så kort, Jag
minn hur wi gret, När som war Nådiga Fru
dödde bort: Den sorgen wa het å swår för oss
alla, Som bitraste galla, Wi gick här å
walla, Då nåtter å dar, å den ämaste war
Wår bedröfwade Far.

10. Förra, så när som et fjerdedels år, Han
lesde derpå; Men ta mig latten? när Han stod
på bår, Hur ti glunkade då Di sa: wi så
wårre Bå större å smårre; Wi miste en Herre,
Som

Som wille å sitt Hilla ordning och Rick: Gissa
på, hur det gick.

11. Sonen toa hushålle först uti åkt, Men
sen for han ut, Reste må Junkrar och trängar
på jagt, Hade kulor och krut. Men trälla då
krute, De hölls må där ute! Då wälde på
slute, At råfwarne log å då skotte som iog,
Då war Husbonde dog.

12. Endaste Systren wa frommer å go,
Som ärfde sin Bror, At Hennes Herre på
lofwen å tro, Som Han Henne swor, Gick
förra å ställa, Så de ble wo sälla, Som ha
warit snälla. Å sen ha då gått må bå stort
å må smärt, Sålom Han ha förmått.

13. Noa wa då mer än halft annat tiog år,
Då Herrskape här Nådande woro på Herres
gålen war Med mycke besvär. Men nu å
Di döda Från omsorg och möda: Wår ägon
å rida; Ty jåmmer och gråt Wår war dage-
liga lät Hela tiden bort åt.

14. Men huru wål ha den Högste försedt
Wår Herrgård igen? Nå både Herre å Fru,
Han ha gett, Så jag aldria wet ån, Sen
jag börja låra Ta maten och bära Te Pullors
na lådra, Då ha låti så wål Går bå Jun-
ker å Hål, (*) Bå te kropp å te själ.

15. Herre

*) Ordet Hål, är Provinciellt, och betyder en ung
Bonde-Dräng.